

ση ἡ ἀνατροφή αὕτη ἀνάγκη ν' ἀρχίσωσιν οἱ νεοσσοὶ καλυπτόμενοι ὑπὸ πτερῶν. Τίθενται μετὰ τῆς νεοττιᾶς ἐν κανίστρῳ ἐστρωμένῳ διὰ βρύων καὶ μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας καθίστανται ἰσχυροί, ὅπως τεθῶσιν εἰς κλωβόν. Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην ὁ ἄρρην διακρίνεται ἐκ τῆς φωνῆς του, καὶ πρέπει ἀμέσως ν' ἀποχωρισθῇ τῶν λοιπῶν, διότι ἡ ἀηδὼν ἀρέσκειται νὰ βιοῖ βίον μονήρη.

Ἡ τέχνη, ὅπως παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, οὕτω καὶ τῷ πτηνῷ πρὸς ἀνάπτυξιν ἀπαιτεῖ ἐκγύμνασιν, μαθήματα. Πρέπει λοιπὸν κατὰ τὸ ἔαρ, οἱ νέοι ν' ἀκροῶνται γηραιῶν ἀηδόνων. Ἐν ἐλευθερίᾳ διὰ τοῦ τοιούτου σχολείου ἀναπτύσσονται αἱ νεαραί. Τὸ ἔσχα καλῆς ἀηδόνος πρέπει νὰ ἐνέχῃ εἴκοσι μέγρις εἰκοσι πέντε φράσεις.

Αἱ ἀηδόνες ἔχουσιν ὁρέξεις παραζένους. Τινὲς ἀγαπῶσι τὸ φῶς, ἐνῷ ἕτεροι ἀρέσκονται ἐν τῇ ἡμισκοτίᾳ. Ὅπως ἐθισθῇ τὸ πτηνὸν νὰ ἔδῃ ὅπου δῆποτε καὶ ἂν τεθῇ, πρέπει κατὰ τὸν χρόνον τῆς

πτερορρυήσεως νὰ μεταφέρηται ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον καὶ συνεθίσῃ οὕτω νὰ μὴ προτιμᾷ οὐδὲν μέρος. Κατὰ τὸν χειμῶνα ἡ ἀηδὼν θέλει θερμότητα. Ἄν διατηρῇται θερμοκρασία 16-18 βαθμῶν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρχίσῃ ἔδουσα ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχῶν τοῦ Δεκεμβρίου, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ ἔαρος.

Μόλις ἀρχίσωσιν αἱ πρώται δροσεραὶ τοῦ φθινοπώρου ἡμέραι, ἡ ἀηδὼν ἐγκαταλείπει τὸ ἡμέτερον κλῖμα καὶ μεταβαίνει ζητοῦσα ἥττον σκιερὰς ἡμέρας καὶ θερμότερας νύκτας ἐν τοῖς νοτίοις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Κάτω Αἰγύπτου. Οἱ τόποι οὗτοι εἶναι ἀπλοὶ σταθμοί. Δὲν ἔδει, καὶ ἄνευ ἄσματος δὲν ὑπάρχει ἔρως. Πατρίς τοῦ πτηνοῦ εἶναι ὁ τόπος τῆς νεοττεύσεως. Ἀναμένει λοιπὸν μετ' ἀνυπομονυσίας τὴν ἐπ' ἀνοδὸν τοῦ ἡμετέρου ἔαρος, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ πατρίδα.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΦΥΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΔΗΜΟΥ¹

ΙΔ' — Στὸ Μεθοδούμι

Εἴταν Αὐγουστος τώρα. Εἴχαμε ἄλλον ἓνα μῆνα διακοπές, κ' ἤρθαμε νὰ τίς περάσουμε σ' αὐτὸ τὸ καλύβι, ποῦ κάθουμαί τώρα ὁλομόναχος καὶ σοῦ γράφω.

Κάθε χρόνον τὴν εἴχαμε τὴν καλοπέραση τούτη τὴν ὄνειρεύουμουν μῆνες πρὶν ἔρθῃ ἡ ὥρα τῆς.

Σηκωθήκαμε πρῶτ' πρῶτ', τοιμαστήκαμε, σφαλῆξαμε καλὰ τὰ παράθυρα, κλειδώσαμε τίς πόρτες, καὶ τραθήξαμε κατὰ τὸν κάμπο, μὲ τὸ γαῖδουράκι τοῦ γέρου φορτωμένο δισάκκια, ζεμπιλία καὶ στρωσίδια.

Ἦρθαμε καὶ τὰ βρήκαμε ὅλα σὲ τάξη. Τὸ καλύβι σκουπισμένο, ὁ σιτοβολῶνας ἀπάνω χωρισμένος σὲ δύο μικρὰς κάμαρες, οἱ τοῖχοι ἀσβεστωμένοι, τ' ἀργαλεῖα κρεμασμένα τριγύρω, τὸ τουφέκι, ὁ πεζόβολας, τὰ παραγάδια, τ' ἀγκίστρια, ὅλα στὸν τόπο τους.

Κατεβάσαμε τὰ πράματα, ἀνοίξαμε τὰ δισάκκια, βγάλαμε τὰ μαγερικά μας, ἀνασκουμπώθηκαν οἱ γυναῖκες, πῆγαμε μὲ τὸ γέρο καὶ πιάσαμε ψάρια, κόψαμε καὶ μερικὰ σταφύλια γυρίζοντας, καὶ πρὶ νάρθη μεσημέρι, καθήσαμε στὸ τραπέζι.

* * * * *

Ὅλα ἐδῶ εἴτανε γλέντι καὶ ζιχαφῆτι, ὡς κ' ἡ δουλειά μας. Κόψιμο, μάζεμα, ἄπλωμα. Πότισμα, σκάλισμα, κλάδεμα. Αὐτὸ τὸ μικρὸ χωράφκι μὲ τίς συκιές του, μὲ τὰ κλήματα του, καὶ μ' ἓνα μικρὸ περιβόλι κοντὰ στὴ βρύση, εἴταν ἡ σεργιανία μας. Δὲ μᾶς ἔτρεφε τὸ ξενοδοῦλι

πιὰ τώρα. Τὸ κατῶγί μας εἴτανε γεμάτο, τὰ κουκουλῖα μας ἐβγαζαν τὸ μετᾶξί τους, εἴχαμε λοιπὸν καὶ μετᾶξί γιὰ τὰ προικιά τῆς Ἀννούλας. Ἡ φτώχεια στὸ κατῶφλι μας δὲν πατοῦσε. Ὡς καὶ τὸ μπαμπάκι δὲ μᾶς ἔλειπε. Ὡς καὶ σουσάμι εἴχαμε γιὰ τίς πῆττες μας.

Μὰ ἐμένα μὲ κρυφόδερνε δῶ πέρα μιὰ στέρηση καὶ μιὰ φτώχεια ποῦ δὲν ἔσωνε μήτε τὸ σουσάμι μήτε τὸ μετᾶξί νὰ μοῦ τὴ διώξῃ. Ἡ στέρηση τῆς Ἑλένης! Σὰν ἔμπαίνα στὸ καλύβι κι ἀνιστοροῦσα πῶς ἐκεῖ, κοντὰ στὴ γωνιά, κάθησε ἡ ἀγιασμένη μου κόρη τότες ποῦ τὴ γλύτωσε ὁ γέρο Βασίλης, καὶ πῶς δὲν ξαναμπῆκε σ' αὐτὸ τὸ καλύβι, δὲν ἤρθε νὰ πῇ πῶς τὴν ἀγαπᾷ ἐκείνη τὴν κόρη ποῦ τῆς ξανάφερε τὴ ζωὴ, πῶς μ' ἀγαπᾷ καὶ μένα καθὼς ποῦ τὴν ἀγαποῦσα, μ' ἐπαιρναν τὰ δάκρυα κάποτες, κ' ἐβγαίνα καὶ κατέβαινα στὸ γιὰλό, νὰ ξεσκᾶσω κοντὰ στὰ κύματα. Κι αὐτὸν τὸ δίσεχτο χρόνο, ποῦ ἔφυγε ἡ Ἑλένη καὶ πῆρε τὸν ἀγύριστο δρόμο τῆς ἀγιωσύνης, ποῦ δὲν μπορούσα πιὰ νὰ τὴν ξαναδῶ μήτε στὸ χωριό, ἡ λύπη μου εἴτανε δίστομο μαχαίρι ποῦ μοῦ τρυποῦσε ὡς πέρα τὰ σπλάχνα, κρυφὰ κρυφὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κανένας. Δὲν μπορούσα νὰ μείνω πολλὰ ὥρα κοντὰ στὴν κόρη ἐκείνη, χωρὶς τὸ γέρο ἢ τὴ μάνα μαζί μου. Ὡς καὶ τώρα ἀκόμα τὴ βλέπω τὴν πέτρα ποῦ κάθησε ὁ γέρος καὶ πῆρε στὰ γόνατά του τὸ τρομασμένο μου τ' ἀγγελούδι, καὶ θαρρῶ πῶς βλέπω κανέναν τάφο. Τὴν κοιτάζω καλὰ καλὰ τὴν πέ-

τρα, και μου φαίνεται παραξένο που δεν είναι ραγισμένη, δεν άλλαξε καθώς που άλλαξαν όλοι που κάθισαν εκεί πάνω, δε σηκώθηκε να φύγει καθώς εκείνοι, δεν την έκλεψε κανένα ζευμπέκι, δεν καλογήρεψε, δεν άρρώστησε, δεν πέθανε, — και μήτε γράφει τώρα την ιστορία της!

Είναι το άγιο βήμα του καλυβιού μου αυτή η πέτρα. Θά δής εκεί κάποτε λουλουδάκια βαλμένα, ή στοιβασμένα αυτά τα χαρτιά. Αν και βολικό κάθισμα, ψυχή δεν τολμά να καθήσει εκεί πάνω. Την έχουν οι γειτόνοι για στοιχειωμένη, ή έτσι μένει καθαρία, ανέγγιχτη, σαν την άθωα εκείνη ψυχή.

Ας πάρουμε τώρα μια από τις άξεχαστες εκείνες μέρες της έξοχης, ως την πάρουμε από το πρωί ως το βράδυ, κι ως την ιστορήσουμε, αν έχης υπομονή. Θαρρώ πως πρέπει. Έδώ είναι που σ' έχω και σου μιλώ. Πως να μάθης τα παιδικήσια χρόνια του Γεροδήμου δίχως να ξέρης την ιστορία του καλυβιού του, και της έξοχης που προσκινίζει ολόγυρά του! Δυό λόγια μοναχά για το Μεσοβούνι, μια μέρα της αθάνατης εκείνης ζωής, κ' έχης όλη την ιστορία.

Μεσοβούνι είναι το βουνό που μάς χωρίζει από τον κάμπο του χωριού, είναι κ' η έξοχη μας. Ένα μικρό, παράμερο, ξεχασμένο κομματάκι του Παραδείσου που βρέθηκε δώ ανάμεσα στα βουνά. Μιά πλευρά όμως μένει ορθάνοιχτη, και βλέπει τη θάλασσα. Μπαίνεις μέσα σ' αυτή τη μικρή φωλιά, και σου κατασταλάζει το νοῦ μια γαλήνη, που ανεσταίνει την καρδιά μια χαρά, σαν του πουλιού που πηδᾷ στα κλωνιά του. Αφησε πιά που σέ μεθᾷ το θυμάρι, ή ρίγανη κ' ή λυγαριά. Αφησε που σέ κουφαίνουν τα κοπάδια τριγύρω με τα κουδούνια τους, που όλο σέ γλυκοκοιμίζουνε ρεματάκια και βρύσες με τ' αχοίμητά τους νερά. Μά εκείνο που σου δίνει καινούρια ζωή, που σέ κάνει κι ανεσταίνεις πιο εύκολα, είναι που ψυχή «λεγάμενος» δεν έχει χωράφι τριγύρω. Παρακείθε, στον πλαγινό κάμπο, άλλο τίποτε. Μά εδώ ρίζα να πιάσουνε δεν μπορέσανε! δεν τους σήκωσε τ' άγέρι! τους σηκώνει μοναχά σαν έρχονται να κόψουν το δέκατο.

Έχει ρωμαϊκή ψυχή μέσα του το μικρό Μεσοβούνι. Και το νόστιμο, που τα χρόνια εκείνα ζούσανε δώ και δυό τρείς που μύρισαν μπαρούτι στα νειάτα τους! Ο γέρο Βασίλης εΐταν ένας. Ο μακαρίτης ο Αγγελάκος στο πλάκι μας, άλλος ένας. Εΐταν κι ο γέρο Καπλάνης, που εΐδε κι αυτός κατιτί στη ζωή του. Όλοι είχαν το δικό τους εδώ πέρα, κι όλοι εΐταν και ζωμερίτες. Από τους εδώ πέρα, κι όλοι εΐταν και ζωμερίτες. Από τη Σάμο, από τα Μοσκονήσια, από τα Ψαρά. Μά εΐταν άπειραχτοι τώρα, και δεν τους κακόβλεπε κανένας αγός. Παντρεύτηκαν κι όλοι στον τόπο, έξω από το γέρο Βασίλη, που δεν είχε ως φαίνεται καρδιά για καινούριες αγάπες.

Αυτό είναι το Μεσοβούνι άπάνω κάτω. Όριστε τώρα κ' ή ζωή μας τα χρόνια εκείνα.

Πρί να φέξη, ο γέρος μ' έπαιρνε και κατεβαίναμε στο γιαλό να τραβήξουμε τις άποτονιές. Τα μουγκριά δεν άπαντέχουν ώσπου να φέξη. Βγαίνουν από τα θαλάμια τους την αύγή, τριγυρίζουν τον κάμπο να βρουνε φαει, χάρτουν το δόλωμα, πιάνονται, κι ύστερ' αρχίζουν και στρεφογυρίζουνε σαν άδράχτια, ώσπου ζαρώνει και κουδαραίζεται το σκοινί, κι άνασηκώνεται τ' άγίστρι μ' έναν τρόπο που ξεμπλέκεται από τα σθάραχνά τους και τότες ξετινάζονται και φεύγουν. Πρέπει λοιπό να τραβηχτούν οι άποτονιές πρί να ξεμπλεχτή το μουγκρί, κι αυτό κάνανε.

Όστερα, σαν ξημέρωνε, ρίχταμε τις άποτονιές της ημέρας. Ξέραμε που κατέβαιναν τα λαβράκια, που τριγυρνούσαν οι συναγρίδες, και τις ρίχταμε. Όστερ' ανεβαίναμε πάλι στο χτήμα, ίσια ίσια ο τι άρχιζε να χρυσώνει ο ήλιος τα βουνά της Ανατολής άντικρι. Κι ώσπου να προφτάξη ο ήλιος να χρυσώσει και τα δικά μας βουνά, εμείς γυρίζαμε στο καλύβι με το καλάθι μας κρύα σῦκα γεμάτο. Η μακαρίτισσα εΐδινε τη ζωή της για ένα καλό σῦκο. Μά δεν έβγαίνει ποτέ στις συκιές άπατή της, γιατί τόζερε πως της εΐχα σῦκα σημαδεμένα για κάθε μέρα. Όσο για την Αννούλα, εκείνη πήγαινε και τάβρισκε μοναχή της.

Κατόπι άρχιζε ή δουλειά. Ο γέρος και γώ με τ' άξινι ή με το σκαλιστήρι, ή Αννούλα με το πότισμα ή το μάζωμα, ή μακαρίτισσα με το μαγεριό. Όστερα έπαιρναν οι γυναίκες τα εργόχειρά τους και φυλάγανε συντροφιά του τζιτζίκια κάτω από τη μεγάλη συκαμηνιά. Έρχουνταν κ' ή Αγγελάκαινα με τη ρόκα της, ήρχουνταν κ' ή Καπλάναινα με το βρακι του άντρου της, και κάνανε με τις δικές μας χωριό. Εγώ τότες έπαιρνα τ' αποκαλαμίδι, λίγο ψωμί και τυρί, έκοβα μερικά τσαμπιά περνώντας από τ' άμπέλι, τάβαζα στο καλάθι, κατέβαινα στην άρογιαλιά, έριχτα μια ματιά στις άποτονιές, έπειτα τραβούσα κατά τον κάθο, κάθιζα στον ίσκιο κανενός βράχου, και σαν έτρωγα το καταδεχόμενο πρόγεμά μου, έμπαινα στο νερό ως τα γόνατα, κι άρχιζα να ψαρεύω πετρόψαρα. Και σαν έπιανα μια καλή τηγανιά, ανέβαινα στο καλύβι, την ώρα που έπρεπε να τηγανιστούν.

Τ' απόγεμα ο ύπνος δεν μπορούσε να λείψη. Όστερα πάλι λιγάκι δουλειά, κι ώσπου να γυρίσης να δής βράδιαζε. Και σά βράδιαζε, κατεβαίναμε στο γιαλό και καθίζαμε στα χαλίκια, και βλέπαμε τα ψάρια που πηδούσαν κοπαδιαστά άπάνω στ' άσημένα νερά. Εκεί κατέβαινε όλη ή γειτονιά. Εκεί έβλεπες κόσμο. Εκεί τραγουδούσαν οι κοπέλλες, τ' αγόρια πετούσαν πέτρες στη θάλασσα, οι άντρες μιλούσανε για τα μαζούλια τους, κ' οι γυναίκες για καθετί. Αν

ἔλειπε καὶ καμιά τους, εἶχε τόπο καὶ γιὰ ψεγά-
διασμα.

Τὶ βραδιές εἶταν ἐκεῖνες! Μικρὸς καθὼς εἴ-
μουν, ξεχνούσα τοὺς μικροὺς καὶ μούσους μου, καὶ
γλέντιζα καὶ γὰρ μὲ τᾶλλα παιδιὰ. Παράθγαίνα
καὶ γὰρ μαζί τους στὴν πέτρα, στὸ τρέξιμο. Εἴ-
μουνα καὶ κατιτίς ἐδῶ πέρα. Περνοῦσε ἡ μο-
νέδα μου ἀνάμεσα στῆς ἐξοχῆς τὰ παιδιὰ. Τοὺς
ἐκοβα λιγάκι σοφία! τοὺς ἔλεγα τί εἶναι πίσω ἀπὸ
τὰ βουνά ἀντικρὺ, τοὺς ζητοῦσα ὡς πόσο μα-
κριὰ εἶναι ἡ Πόλη, κι ὡς πόσο ἡ Προῦσσα.

Εἴτανε μιὰ τέτοια βραδιά ποὺ πρωτοεῖπε ὁ
γέρο Βασίλης τὴν ἱστορία του. Κανένας δὲν τὴν
καλοῦσε, ἔξω ἀπὸ τὴ μακαρίτισσα, καὶ κείνη
πάλι μὲ τὴν τρυφερή της καρδιά δὲν ἀποκοτοῦσε
νὰ μᾶς τὴ δηγηθῇ, νὰ μὴν τύχη καὶ μᾶς λυ-
πήσῃ. Δὲ θυμοῦμαι τί τὸν ἔκαμε τὸ γέρο νὰ μᾶς
ξεμυστηρεῖ τὴ βραδιά ἐκείνη. Ἴσως τοῦ ἔβαλε
φωτιὰ ὁ Καπλάνης, ποῦ ὅλο τίς παλικαριές του
μᾶς ἔβγαζε στὴ μέση, ὅλο «ἀπαντουνούς» μᾶς
σκότωνε! Γιατὶ θυμοῦμαι τὸν Ἀγγελάνο ποῦ
γύρισε κ' εἶπε τῆς μάνας μου: «Δὲ μᾶς ἔμεινε
πάλι λεγάμενος! Σὰν πράσα πάλι μᾶς τοὺς πε-
λέκησε ὁ Καπλάνης!»

Δὲν τὴν ξέχασα τὴν ἱστορία τοῦ Γέρο Βα-
σίλη· καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω ἀγνώριστη.
[Ἔπεται συνέχεια]

ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΑ ΜΑΡΜΑΡΑ

Εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν
τῆς εἰκοδιπενταετηρίδος τοῦ φιλολογικοῦ
διλλόγου Παρναβοῦ

Ἀνεπίληστοι τῇ ἀληθείᾳ θὰ ἀπομείνωσιν αἱ
ἡμέραι τῶν λαμπρῶν τοῦ συλλόγου ἑορτῶν, ἰδίᾳ
δὲ ἡ τοσοῦτον ἐπιτυχοῦσα κατὰ τὴν τρίτην ἡμέ-
ραν, 12ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. μεγάλη εἰς Λαύρειον,
Καμάριζαν, Κυπριανὸν ἐκδρομὴ. Εἰς ἀνάμνησιν
τῆς τερπνοτάτης ἐκείνης καὶ διδασκτικωτάτης ἡ-
μέρας ἔστωσαν καὶ ὀλίγαι γραμμαὶ περὶ μαρμάρων
τινῶν, ἀνευρεθέντων ἐν τοῖς μεταλλείοις καὶ
τηρουμένων ἐν τῇ διευθυνσίᾳ τῶν μεταλλουργείων
τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας, ἅτινα μετὰ τοσαύτης
προθυμίας ἐπέδειξεν ἡμῖν ἡ τοὺς πάντας καθυπο-
χρεώσασα διὰ τῶν περιποιήσεων, ἃς ἐπεδαψί-
λευσε κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εὐγενεστάτη κ.
Ἰωάννα Α. Κορδέλλα, ἡ πολύτιμος σύντροφος
τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν μεταλλουργείων.

*

Μεταξὺ τῶν μαρμάρων τούτων διακρίνεται
ἄγαλμα Ἀμαζόνος ὀρθίας, λίθου λευκοῦ, ὕψους
0,67, φερούσης τὸ σύνθημα βραχύ, μέχρι ποὺ τῶν
γονάτων καθικνούμενον ἔνδυμα. Ἄξιον ἰδιαιτέ-
ρας μνείας ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος τούτου εἶναι τὸ ἐπὶ
τοῦ πολυπύχου χιτῶνος τῆς Ἀμαζόνος ἀπύ-

χτων ὅλως ἐπίβλημα, τὸ ὅποιον καλύπτει μέρος
τοῦ στήθους καὶ κατὰ τὴν κοιλίαν, στενοῦται δὲ
κατερχόμενον μέχρι τῶν σκελῶν. Τὸ ὅλον παρέ-
χει ὄψιν δερματίνου περιβλήματος ἐπικαλύπτον-
τος τὰ ἄνω σημειωθέντα μέρη τοῦ κορμοῦ, περι-
βλήματος ὅπερ βεβαίως θὰ ἐκομβοῦτο ὀπισθεν,
διότι οὐδαμοῦ ἀλλαγῇ φαίνεται γινόμενον τοῦτο.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀγάλματος εἶναι ἀποκεκομμένη,
ἀλλὰ σωζομένη πλήρης φυλάσσεται ἐπιμελῶς ὑπὸ
τοῦ κ. Κορδέλλα πρὸς συγκόλλησιν· διατηρεῖται
δὲ ἄριστα, φέρουσα τὸν συνήθη τῶν Ἀμαζόνων
πῖλον μετὰ τῶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπὶ τῶν ὤμων
κρεμαζμένων ταινιῶν. Ἡ δεξιὰ προτεταμένη εἶναι
ἀποκεκομμένη κατὰ τὸν πήχυν, ἡ δ' ἀριστερὰ πρὸς
τὰ ἔμπροσ καὶ κάτω νεύουσα, συγκρατεῖ τὸ ὑπὸ
τὴν ἀριστερὰν μισχάλην κατερχόμενον ἱμάτιον
τῆς Ἀμαζόνος, ὅπερ καταπίπτει εἰς πτυχάς ἀπὸ
τῆς κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ πήχεως καὶ τοῦ βραχίον-
ος ἐλαφρᾶς καμπῆς αὐτῆς. Ἡ ἄκρα ἀριστερὰ
εἶναι οὕτως ἐξεργασμένη, ὥστε φαίνεται ὅτι εἶχε
τι ἐν τῷ ἀφινόμενῳ ἀνοίγματι, τῶν προσφυστάτα
πρὸς τοῦτο διανοιγομένων ἐπαλλήλως δακτύλων.
Ἴσως δι' αὐτῶν διήρχετο δόρυ πρὸς τὰ κάτω νεῦον.

Τὸ ὅλον τοῦ ἀγάλματος εἶναι μετὰ πολλῆς τῆς
χάριτος ἅμα δὲ καὶ ἐπιμελείας ἐξεργασμένον,
ἀγαθὴ δὲ τύχη λαμπρὰ ἦτο ἡ σύμπτωσης ὅτι ἡ
Ἀμαζὼν αὕτη ἰδοῦσα μετὰ τόσους αἰῶνας τὸ
φῶς τοῦ Λαυρεωτικοῦ ἡλίου, ἐτέθη ὑπὸ τὴν εὐ-
γενῆ προστασίαν περικαλλοῦς δεσποίνης, Ἀμα-
ζονίου ὄντως παραστήματος.

*

Πλὴν τῆς Ἀμαζόνος ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ τη-
ροῦνται κατὰ σειρὰν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνακεκλιμένα
καὶ ἕτερα μάρμαρα. Οὕτω παράκειται ἐπιτυμβία
πλάξ μικρά, ἄνω εἰς εὐθείαν γραμμὴν ἀπολήγου-
σα μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς:

ΛΕΩΚΛΗΣ

Τὰ γράμματα ταύτης ἐντελῶς ἀρχαῖκά, ἄ-
γνωστον δὲ τὸ ὄνομα εἰς τὸ λεξικὸν τοῦλάχιστον
τοῦ Pape. Εὐθὺς κάτωθεν τῶν γραμμάτων φαί-
νονται καὶ γραμμάτων δευτέρου στίχου ἔχνη
ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς γραμμῆς. ἐφ' ἧς εἶναι τετμημένος
ὁ λίθος.

Παρὰ τὴν ἐπιτύμβιον ταύτην στήλην κεῖται
τὸ ἄνω μέρος στήλης ἐπιτυμβίας τοξοειδῶς ἄνω
ἀποληγούσης, φερούσης δὲ τὴν ἐπιγραφὴν:

ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ ΚΑΛΛΙΟΥ

Πλησίον ταύτης, ὁμοίας στήλης τὸ ἄνω μέρος,
ὁμοίας ἀπολήγον καὶ φέρον μέρος ἐλάχιστον τῆς
ἀναγλύφου αὐτοῦ παραστάσεως, ἦτοι τὴν κεφα-
λὴν γυναικὸς πρὸς τὰ ἀριστερά. Ὑπὲρ ταύτην ἡ
ἐπιγραφὴ:

ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ

Ἐγγὺς ταύτης μικρὰ πλάξ ἐπιτυμβία εἰς εὐ-